

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č.j. OAM-588/ZA-ZA11-ZA22-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023 č.j. OAM-588/ZA-ZA11-ZA22-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 5. 5. 2023 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nereflexuje individuální situaci žalobce, je mechanické a je z něj patrná snaha žalobci nevyhovět.
3. Z informace, že žalobce měl homosexuální styk ve 20 letech v Ruské federaci a od té doby neměl žádné partnery (a to ani po odchodu z Uzbekistánu), nelze jednoznačně dovozovat, že není homosexuál. Je třeba brát v úvahu skutečnost, že se nacházel v zemích jako je Uzbekistán, a od roku 2018 v Polsku, kde je homosexualita omezena či dokonce ilegální, žalobce v takovém prostředí nemohl bezpečně projevovat svou sexuální identitu, což vedlo k jejímu utajení. Je důležité nezakládat závěry o jeho sexuální orientaci pouze na absenci partnerských vztahů, protože tato situace mohla být ovlivněna restriktivními podmínkami v jeho okolí. Upozornil, že dle článku Radio Free Europe/Radio Liberty LGBT komunita v Uzbekistánu čelí zneužívání, diskriminaci a věznění, uzbeký trestní zákoník v čl. 120 kriminalizuje homosexualitu, v roce 2021 bylo nejméně 36 LGBT lidí odsouzeno, z toho 25 k trestu odnětí svobody, mnohem více Uzbeků žije pod hrozbou tohoto trestního postihu. Rovněž další zpráva o zemi hovoří o čl. 120 uzbekého trestního zákoníku, dle kterého lze za konsensuální pohlavní styk mezi muži uložit trest odnětí svobody až na tři roky, to vytváří nepřátelské a diskriminační prostředí u LGBT osob. To vše může vysvětlovat, proč žalobce raději zvolil cestu heterosexuálního partnerství a neměl další partnerské vztahy s muži. Navíc manželka zjistila informace o jeho homosexualitě z sms zpráv, což svědčí o tom, že žalobce se pokoušel projevovat svoji orientaci i v Uzbekistánu.
4. Dále poukázal na zprávu Human Rights Watch týkající se Polska, dle které je LGBT komunita v Polsku nejméně právně chráněná v EU, vláda Právo a spravedlnost učinila homofobii ústředním volebním tématem, queer komunity byl vykreslovány jako vnitřní nepřítel. Žalobce tak preferoval utajení své sexuální identity, aby minimalizoval riziko možné diskriminace či pronásledování.
5. Žalovaný si byl sice vědom komplikované situace ohledně práv sexuálních menšin v Uzbekistánu, avšak nevedl dokazování dostatečně pečlivě, neboť si neopatřil všechny potřebné informace pro rozhodnutí o žádosti žalobce, nezohlednil adekvátním způsobem zprávy o zemi původu a individuální situaci žalobce. Žalobce však splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na které odkázal a které považoval za vyčerpávající.
8. Uvedl, že žalobce v žalobě prezentuje svou homosexualitu ve zcela jiném světle, než ve správním řízení, je třeba zdůraznit, že žalobce ve vlasti založil rodinu a je přes dvacet let v manželství se ženou, kdy toto manželství nebylo oficiálně rozvedeno, svou sexuální orientaci přes 25 let nijak neprojevoval navenek. Ani po odchodu z vlasti se nehlásil k LGBT komunitě, ani po dobu 4 let nenavázal homosexuální vztah, jeho tvrzení o homosexualitě jsou tak vysoce nepravděpodobná. Žalobní tvrzení o problémech homosexuálů v Uzbekistánu nemají konkrétní návaznost na azylový příběh žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

9. Žalovaný si pro rozhodnutí obstaral dostatek podkladů, kdy sice zjistil, že LGBT komunita v Uzbekistánu čelí problémům, to však není případ žalobce, v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
10. Měl za to, že žalobce pouze hledá způsob, jak legalizovat svůj pobyt v České republice jinak než prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitky však nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 5. 2023 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 11. 5. 2023 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, není členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení, je rozvedený, má dvě děti narozené v letech 1997 a 2009, děti žijí v Uzbekistánu. Uvedl, že ze své vlasti dne 25. 5. 2018 odcestoval do Evropy, poté se dostal do Polska, kde byl čtyři a půl roku, měl maďarské turistické vízum, v Polsku se dlouhodobě zdržoval nelegálně, před tím byl od roku 2000 několikrát v Rusku za práci, do ČR přicestoval dne 15. 3. 2023. Uvedl, že je homosexuál, v Uzbekistánu tohle islám neakceptuje, manželka se s ním kvůli tomu rozvedla a její rodina mu začala vyhrožovat, proto odletěl pryč.
12. Při pohovoru dne 11. 5. 2023 žalobce uvedl, že v Polsku pracoval a různě cestoval, povolení k pobytu neměl, jde o velkou a bohatou zemi, o mezinárodní ochranu tam nepožádal, protože se tam objevili jeho příbuzní z Uzbekistánu a poznali ho, vědí, že je homosexuál, on se jich lekl a odcestoval do ČR, v ČR následně pracoval, jako homosexuál měl v Uzbekistánu problémy s manželkou a její rodinou, ona to zjistila a její rodina mu začala vyhrožovat, říkali mu, že se má hodně stydět, on raději vycestoval do EU, aby se vyhnul výčtkám, kdyby se vrátil, všichni by se ho kvůli tomu stranili, kdyby se přestěhoval, musel by skrývat, že je homosexuál a neprojevoval se, jiné problémy v Uzbekistánu neměl, ani se státními orgány či policií, v Polsku to pak pro něj bylo těžké. Uvedl, že svou sexuální orientaci si uvědomil ve 20 letech, když byl za práci v Rusku, měl tam partnera, ve vlasti partnera neměl, ale manželka mu dle sms zpráv v mobilu zjistila, že je homosexuál, sbalila se a odešla z domu, oficiální rozvod však neproběhl, žalobce je stále ženatý. V Uzbekistánu není gay komunita, žalobce tam neznal žádné další homosexuály, s vycestováním problémy neměl. Žalobce nechtěl na podporu svých tvrzení doložit žádné dokumenty a k zápisu otázek a odpovědí do protokolu neměl námitek.
13. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace v Uzbekistánu: Informace MZV ČR, č. j. 117984-6/2022-LPTP – Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 16. 8. 2022; Informace MZV ČR, č. j. 117985-6/2022-LPTP – Uzbekistán – Situace LGBTI osob, ze dne 26. 7. 2022, Informace OAMP – Uzbekistán, bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 3. 3. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

14. V napadeném rozhodnutí ze dne 18. 10. 2023 žalovaný podrobně rekapituloval všechna tvrzení žalobce, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti je nemožnost žalobce projevat svoji homosexuální orientaci v Uzbekistánu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože není členem politické strany a v politice se nijak neangažoval. Žalovaný nemohl přiznat azyl ani z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zjistil sice komplikovanou situaci sexuálních menšin v Uzbekistánu, tedy to, že sexuální styk mezi dvěma muži je ilegální, v situaci žalobce se však jeho perzekuce jeví jako nepravděpodobná, neboť měl homosexuální styk ve 20 letech, když pobýval v Ruské federaci, ode té doby žádné partnery mužského pohlaví neměl, a to ani po odchodu z Uzbekistánu v roce 2018, tedy žil zhruba 20 let v domovském státě v heterosexuálním a evidentně sexuálně aktivním vztahu bez jakýchkoli problémů, není důvod pochybovat, že by se tento stav změnil, kdyby manželka jeho tvrzenou sexuální orientaci neodhalila. Upozornil, že ani po odchodu z vlasti se žalobce nijak nehlásil k LGBT komunitě, za více než čtyři roky života v Polsku neměl žádného partnera, svoji orientaci nedával veřejně najevo, nehlásil se k této komunitě, byť je v Polsku takový vztah naprosto legální, na základě toho je nepravděpodobné, že by se jeho osobní situace změnila po návratu do Uzbekistánu. Rovněž upozornil, že svou sexuální orientaci si měl žalobce uvědomit při pobytu v Rusku, kde pracoval a kde byl takový styk také legální, přesto se vrátil do Uzbekistánu, kde dále žil zhruba dvacet let a založil rodinu. Není tedy důvod pochybovat, že při návratu z ČR by tomu bylo jinak. Pokud jde o reakci manželky a příbuzných, kteří ho za to uráželi, je to sice politováníhodné, nicméně žalobce neuvedl, že by mu manželčini příbuzní vyhrožovali nahlášením na policii nebo by jej jinak vydírali, či by že by tato skutečnost nějakým výrazným způsobem ovlivnila negativně jeho další život v Uzbekistánu, uvedl, že při přestěhování by mu nic nehrozilo, z čehož lze dovodit, že situace s rodinou se vyřešila rozchodem s manželkou. Po dobu 20 let žalobce skrýval svou sexuální orientaci v domovském státě, činil tak i v Polsku více než čtyři roky, žalovaný tak neviděl důvod, proč by se najednou měl nyní žalobce v Uzbekistánu chovat jinak. Navíc, žalobce svou obavu z případného návratu do vlasti ani nespojuje s negativní reakcí ze strany uzbeckých státních orgánů, ale pouze tvrdí, že se ho lidé budou stranit, pokud se jeho sexuální orientaci dozví. Žalovaný z výše uvedených důvodů neshledal splnění podmínek podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl žalobci neudělil. Posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Uzbecký právní řád neumožňuje udělit trest smrti, proto není naplněn důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále shledal, že žalobci reálně a bezprostředně nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení ani trest podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, samotná špatná obecná situace v cílové zemi zpravidla nestačí pro shledání existence reálného nebezpečí. Ohledně nezákonnosti homosexuálního styku v Uzbekistánu odkázal na svou argumentaci výše, žalobce svoji sexuální orientaci zjistil při pobytu v Rusku, kde pracoval a kde byl takový styk legální, přesto se vrátil do Uzbekistánu a žádným problémům nikdy nečelil, v Uzbekistánu mužského partnera neměl, svou orientaci nedával najevo, založil heterosexuální rodinu a zplodil dvě děti, svou orientaci nedával najevo ani když žil v Polsku, partnera tam také neměl, žalovaný tak nevidí důvod, proč by měl nyní v domovském státě čelit jakýmkoli problémům. Jelikož žalobce po odchodu z vlasti žil stejným způsobem, jako před odchodem, tedy tak, že neprojevoval svoji sexuální orientaci, je důvodné předpokládat, že po návratu do vlasti by tak žil i dál. Žalobce není trestně stíhaný, neměl nikdy problémy s policií či bezpečnostními složkami, nehrozí mu ani nebezpečí jako neúspěšnému žadateli o azyl v zahraničí či jako navrátilci. Žalovanému bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

známo, že v Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, proto nebyl naplněn ani důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nepovažoval v rozporu s mezinárodními závazky ani vycestování žalobce podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. Žalovaný nezpochybňoval, že sexuální menšina může představovat sociální skupinu způsobilou k pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jak vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 14. 1. 2004, č.j. 2 Azs 39/2003-48. V rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č.j. 2 Azs 66/2006-52 NSS uvedl, že: *„Sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.“* Zabýval se tak tvrzeným důvodem žalobce k podání žádosti, tedy uváděnou nemožností projevat svou homosexuální orientaci v Uzbekistánu.
19. Soud neshledal opodstatněnou námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v řízení shromáždil aktuální informace o zemi původu týkající se politické a bezpečnostní situace a rovněž situace LGBTI osob v Uzbekistánu, ze kterých zjistil komplikovanou situaci sexuálních menšin v Uzbekistánu, včetně toho, že sexuální styk mezi dvěma muži je ilegální. To zcela odpovídá námitkám žalobce, který v žalobě pouze upřesňoval konkrétní článek uzbeckého trestního zákoníku a výši hrozícího trestu, rovněž počty odsouzených osob. Takové údaje jsou však rovněž uvedeny ve zprávě ve správním spise a závěr žalovaného těmito informacím odpovídá. Žalobce tak netvrdil žádnou konkrétní podstatnou informaci, kterou by žalovaný ohledně země původu nezjistil. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu dvě zprávy týkající se Uzbekistánu uvedené v žalobě pod čísly 1 a 2, ohledně kterých žalobce uvedl internetové odkazy; všechny namítané údaje totiž byly obsaženy ve správním spise a v napadeném rozhodnutí.
20. Pokud jde o situaci v Polsku, žalobce v řízení uváděl, že tam žil a pracoval čtyři a půl roku, netvrdil, že by tam čelil jakýmkoli problémům, tím méně problémům s polskými autoritami kvůli svojí sexuální orientaci, jako důvod odjezdu uvedl neochotu být tam v kontaktu se svými příbuznými z Uzbekistánu. Bylo tudíž zcela adekvátní, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pokud žalovaný poukázal na to, že žalobce ani v Polsku svoji sexuální orientaci nijak neprojevoval. Soud k tomu doplňuje, že Polsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopná zajistit jejich dodržování i ze strany nestátních subjektů, Polsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám dohlížejícím nad jejich dodržováním, Polsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU, což je soudu známo z úřední činnosti (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2023 č.j. 4 Az 17/2023-34). Nelze tak souhlasit s žalobním tvrzením, že v Polsku je homosexualita omezena či dokonce ilegální, žalobce k tomu nepřiložil žádné důkazy, jím odkazovaný článek <https://www.hrw.org/news/2023/11/15/uzbekistan-take-action-rights-abuses-raised-un-review>, který se měl týkat Polska, se dle jeho názvu evidentně týká situace v Uzbekistánu, proto jej soud k důkazu neprováděl.

21. Ani v samotném odůvodnění týkající se ust. § 12 písm. b) zákona o azylu soud neshledal pochybení. Žalovaný zcela v souladu s tvrzeními žalobce poukázal na to, že žalobce sice svou sexuální orientaci zjistil ve 20 letech při svém pobytu v Rusku, kde pracoval a kde byl takový styk legální, přesto se vrátil do Uzbekistánu, kde založil heterosexuální rodinu a měl dvě děti, mužského partnera tam neměl a žádným problémům tam nikdy nečelil. Svou sexuální orientaci neprojevoval ani během svého pobytu v Polsku, kde již v žádném případě nemohl mít obavy z případné represe ze strany státních orgánů či jeho okolí. Tedy, žalobce v podstatě svou sexuální orientaci, až na jediný případ před cca 26 lety v Rusku, nikdy navenek nijak neprojevoval, a to ani v zemích, kde neměl důvod mít jakékoli obavy. Jediné problémy, kterým čelil, se vyskytly v rámci jeho rodiny, kdy jej manželka opustila (zde žalobce původně tvrdil, že je rozvedený, následně uvedl, že je stále ženatý, avšak manželka od něj odešla), a dále ze strany jejích příbuzných, kteří žalobce pro jeho sexuální orientaci uráželi a řekli mu, že by se měl stydět. Tedy se ze strany rodiny nejedná o nátlak nijak intenzivní, žalobce pak neměl obavy z toho, že by jej rodinní příslušníci udali státním orgánům v zemi původu, vzhledem k odchodu manželky pak situace s rodinou byla v podstatě uzavřena a z pohovoru vyplynulo, že v případě přestěhování žalobce v rámci Uzbekistánu by již těmto problémům s rodinou nečelil. Žalobce sám pak neuváděl, že by se v zemi původu obával represe ze strany státních orgánů z důvodu své sexuální orientace. Byť tedy žalovaný učinil závažná zjištění ohledně situace homosexuálů v Uzbekistánu, uvážil též shora uvedenou individuální situaci žalobce, který pouze jednou ve svém životě před 26 lety projevil svou sexuální orientaci, nečinil tak ani v posledních letech při svém pobytu v Evropě, neviděl důvod, proč by se po svém návratu do Uzbekistánu měl žalobce najednou chovat jinak, ze všech těchto důvodů neshledal přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobce po svém návratu mohl čelit pronásledování. K tomu soud navíc doplňuje, že případ žalobce vykazuje též rysy nevěrohodnosti a účelovosti, když žalobce pobývá na území Evropské unie již řadu let, o mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal, na území Polska i České republiky nelegálně pracoval, z toho lze usuzovat, že jím prezentovaný problém sexuální orientace ve vztahu k zemi původu nepociťoval nijak palčivě.
22. Soud v této souvislosti poukazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50 NSS konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.*

pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dát z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.”

23. S ohledem na výše uvedené tak v situaci žalobce nebyly dány důvody k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Z obdobných důvodů žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť na základě výše uvedeného nelze dovodit reálné a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.
24. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.